

Am visat Parisul, am ajuns la Napoli...

Nu am simțit vreodată că, într-o altă viață, am trăit în Italia și nu am visat că în această viață voi trăi în Italia. În adolescență visul în care îmi plăcea să evaderez, fugind de realitatea anostă și monotună a comunismului, era Parisul. "Vinovate" au fost profesoara de franceză de la liceu care ne aducea la școală, pe ascuns, revistele Paris Match și ne dădea nu doar lecții de franceză dar și de eleganță și rafinament, noțiuni incompatibile cu ideologia comunistă și cu uniformele noastre închise la culoare, făcute să ascundă orice formă. A doua "vinovată" a fost prietena mamei mele, tanti Elena, care se căsătorise cu un francez în anii '60 și care ne aducea din Franța, în fiecare an când venea în România, haine elegante, colorate, frumoase și parfumate, care ne îndemneau să visăm Parisul. Am iubit limba franceză și am dat examenul la facultate din franceză, nu știu dacă am făcut-o sperând că într-o bună zi o să plec la Paris, mai ales că era imposibil de imaginat așa ceva, în anii '80, anii cei mai duri ai comunismului. Am ajuns la Paris abia după 25 de ani, între timp am uitat franceza, profesoara mea din liceu a murit, dar tanti Elena continuă să se întoarcă în fiecare an în România și hainele ei elegante au același miros de vanilie și lavandă.

Am visat Parisul și am ajuns la Napoli...știu că la prima vedere poate părea o ironie a sorții, o glumă a destinului, dar cred că e doar o împlinire a unei pre-destinări, sau pur și simplu o schimbare de destinație, una dintre multele la care suntem supuși în traseul nostru existențial. M-am tot gândit dacă au fost momente în care, în vreme ce visam Parisul, Italia mi-a dat tîrcoale și mi-a pus la lucru imaginația, dacă mi-a dat semne că îmi voi împlini sau desăvârși destinul la un moment dat în acest loc...reușesc doar să-mi amintesc că dansam cu Mia

și Elvira, verișoarele mele, la balurile de sâmbăta seara, pe melodiile lui Al Bano și Romina Power și ne emoționam când ascultam cântecele lui Toto Cutugno, îmbrățișate cu vreun băiat frumos de care eram îndrăgostite; îmi amintesc că am plâns când a murit comisarul *Cattani* din serialul "*La Piovra*" (*"Caracatița"*), răpus de gloanțele mafioților, dar și când am citit o carte a Orianei Fallaci, "*Dacă soarele moare*". Cam acestea sunt amintirile mele în ceea ce privește Italia, dinainte de 1989. Nu am visat așadar Italia și nici nu am învățat italiana pentru a-mi împlini un vis ascuns.

Am ajuns în Italia întâmplător, dacă se poate numi întâmplare o poveste de iubire care îți schimbă viața. Am învățat italiană târziu, trăind printre italieni. Italia e țara mea adoptivă, iar italiana a devenit a doua mea limbă, în care scriu, citesc, visez și cânt, în care îmi cresc copilul, în care le povestesc prietenilor cât e de frumoasă România și cum vampirii sunt doar o legendă.

Unii prieteni din România îmi spun adesea că mă invidiază pentru că trăiesc în Italia. Horia, spre exemplu, e convins că, într-o altă viață a fost italian și a trăit în Toscana, pasiunea lui pentru acest loc e totală, adoră să gătească paste și cunoaște cele mai bune vinuri italienești. Visează să se retragă la bătrânețe în Toscana, într-o casă înconjurată de viță de vie. O bună prietenă are amintiri tandre și romantice legate de Italia, unde a scris chiar și un roman de dragoste cu mulți ani în urmă, inspirat de povestea de iubire pe care a trăit-o aici. În fiecare an ne propunem să ne întâlnim la Napoli, pe o terasă, să stăm la o cafea lungă și la o poveste și mai lungă, dar încă nu am făcut-o. Multe prietene își fac concediile de ani buni în Italia, altele adoră să meargă la shopping la Milano sau Roma. Știu prea bine că Italia îi atrage, îi cucerește iremediabil pe toți cei care vin aici o dată și se întorc mereu. Prietenii mei din România îmi spun că sunt norocoasă să trăiesc într-o țară binecuvântată cu atâta frumusețe. Italia este pentru străini,

și nu doar pentru români, un loc în care *la dolce vita* se scurge în ritmul lui *carpe diem* sau al lui *dolce far niente*...locuri comune care, în mod paradoxal, fac din Italia o țară ieșită din comun. În fața unor astfel de stereotipuri atât de înrădăcinate în imaginația colectivă, cum poți să-i explici unui străin de ce, pentru prima oară, după multe decenii, anul acesta sunt mai mulți italienii care decid să emigreze decât emigranții care ajung în Italia în speranța unei vieți mai bune?

Nu am visat să trăiesc în Italia, dar trebuie să mărturisesc că acum nu cred că aș putea trăi în altă parte. Doar dacă vreo întâmplare "neîntâmplătoare" mă va purta în alt loc în care nu am visat vreodată să trăiesc și despre care voi scrie, fără îndoială...cine știe în ce limbă?